

ROMÁN

**OPRAVDU
VOLÍTE
POUZE
PREZIDENTA?**

**LENKA
PASTORČÁKOVÁ**

KANDIDÁT

**LENKA
PASTORČÁKOVÁ**

KANDIDÁT

Věnováno Zdeňkovi

PROLOG

*Kdo chce hrát vysokou hru,
musí počítat s tím, že bude padat z výšky.*

Ze tmy v předsíni se ozval dětský pláč. Stiskla jsem vypínač a v tu chvíli jako by obrovská neviditelná ruka stiskla mé srdce. Bůh dobře věděl, co činí, když stvořil dětské slzy, tu jedinou zbraň bezbranných.

Seděl tam u dveří na plastové stoličce, s plyšovým Hafíkem v podpaží, batůžek ve tvaru závodního auta stále na zádech. Plakal tiše, se skloněnou hlavou, tvářičky celé rudé, bradička se mu třásla, jak se snažil zadržovat vzlyky, z nosu mu odkapávalo všechno to dětské zklamání. Oč tišeji plakal, tím hlasitěji křičelo mé svědomí. Nebyl to totiž pláč rozmazleného dítěte, které si vynucuje novou hračku. Byl to spravedlivý, upřímný pláč čtyřletého chlapečka, který v tu chvíli nežádal víc než trochu mého času. Žádal pouze splnění toho, co jsem mu slíbila. Jmenuje se Mikulášek, já mu ale od narození říkám Kulíšek.

Přidřepla jsem si k němu a pohladila ho po jemných vláskách. Ani se na mě nepodíval, jen se mu brada zatřásla zase o něco silněji. Odtáhl se. Chtěla jsem mu říct něco konejšivého, jenže nebylo co. Nechtěla jsem dál slibovat, protože by to znamenalo lhát. Na tenhle výlet se mnou se opravdu moc těšil, dobře jsem to věděla. Mluvil prý o něm celý týden, ptal se, kolik dnů ještě, chodil brzy spát v naivní dětské víře, že tak urychlí příchod nového dne a bude zase o kousek blíž okamžiku, kdy jeho teta přijede z Prahy. A já? Já ho zklamala.

V kuchyni se podruhé rozezněl „poplach“ – vyzvánění, které jsem si v mobilu nechala nastavit speciálně pro NĚJ, abych ho-
vor od NĚJ nikdy a nikde nepřeslechla. Nemá totiž rád, když se

nedovolá napoprvé. Kulíšek ke mně zvedl velké uslzené oči a já se zmohla jen na prosté: „Je mi to moc líto.“

Zatímco jsem telefonovala s NÍM, slyšela jsem, jak můj malý synovec v chodbě škytá. Na stole přímo přede mnou stál v hrnečku jako němá výčitka svazek pampelišek, které pro mě cestou sem natrhal. Z telefonu létaly další a další pokyny, a tak jsem popadla papír ležící hned vedle těch pampelišek, abych si vše, do posledního detailu, zapsala těsnopisem vyvinutým speciálně kvůli NĚMU. Nerad se totiž opakuje. Škytání se ozývalo čím dál zřetelněji, až jsem ho najednou uslyšela přímo za svými zády. Kulíšek tam chvíli jen tak postával, a když uviděl, co jsem právě provedla, okamžitě se rozvzlykal tak hlasitě, že jsem jeden z pokynů od NĚJ neslyšela. ON však diktoval dál, což mě znervóznilo natolik, že jsem Kulíška popadla za drobná ramínka a postrčila jej směrem k obývacímu.

„Teta teď musí pracovat, sakra! Jdi za babičkou!“ Že jsem na něj zbytečně zvýšila hlas a odstrčila jej podstatně hruběji, než bylo v tu chvíli nutné, mi došlo teprve při pohledu na mou mámu, která okamžitě přispěchala, aby Kulíška jako správná babička utišila. Jen zakroutila hlavou, chytila tu drobnou ručku a odvedla synovce pryč. Bůh dobře věděl, proč vymyslel babičky, ty naducané polštáře pro padající děti.

Když hovor s NÍM skončil, respektive ON jej ukončil (nerad totiž někomu přenechává poslední slovo), uvědomila jsem si konečně i já, co jsem provedla. Onen papír (teď zcela popsán poznámkami, co všechno musím zařídit) byl totiž původně obrázek. Ještě před chvílí na něm byly namalované dvě postavičky, velká a malá, držící se za ruce, a kolem nich jakési příšerky. Já a Mikulášek v Dinoparku, jehož návštěvu jsem mu celý týden slibovala. Z našich plánů sešlo, když už měl sbalený batůžek; hned poté, co zavolal ON, že musím urychleně připravit mimořádnou tiskovou konferenci. Zírala jsem na ty počmárané postavičky, se kterými si dal synovec takovou práci. Pečlivě jim namaloval řasy, jednu

po druhé, mně dokonce i pihy, tak dokonale, jako by použil stejné síto, přes které je na můj obličej nasypaly geny. Vybavil se mi jeho pohled, úsměv, jiskřící oči dychtící po uznání, když mi ten obrázek předával. Byl tolik pyšný, že jej namaloval sám. A já? Jako bych šlápla na dětskou duši.

Opatrně jsem vešla do obývacího pokoje, abych se Kulíškově omluvila. Seděl na klíně své babičky, hlavu opřenou o její rameno, a nechával se hladit po uslzené tváři. Neslyšeli mě vejít.

„Babi, tetulka už mě nemá ráda?“ zeptal se. Tiše jsem couvla kousek zpět a zadusila v krku kašel, který se odhodlaně dral ven.

„Ale to víš, že má. Jen má teď spoustu práce, tak se chová divně. To ale neznamená, že nás nemá ráda. Až ta práce skončí, bude teta zase jako dřív, víš?“

„Já vím, tetulka dělá kampaň, že? Aby z toho pána, co jí pořád volá, byl plezident.“

„Ano. Ty sis zapamatoval i slovo kampaň? Ty jsi ale chytrý chlapeček.“

Viděla jsem, jak Mikulášek moudře pokýval hlavou a pak se na chvíli zamyslel. „A teď má toho pána, co bude plezident, radši než mě?“

„Ne, tak to není, Mikulášku. Vůbec ne. Teta je teď jen ve velkém stresu, protože dělá moc důležitou věc; důležitou pro nás všechny, ale tebe má pořád moc, moc ráda. Mnohem víc než toho pána. Ty jsi její poklad. To přece víš, ne?“

„Myslíš?“ pochybovačně naklonil ustaranou malou hlavu na stranu a upřel na babičku oči plné naděje rozpité v slzách.

„Vím to. A ty o tom vůbec nepochybuj.“

To už vpluly slzy do očí i mně, tak jsem se raději nenápadně vytratila, vrátila se do kuchyně, zhluboka vydechla a začala připravovat koncept nedělní tiskové konference, jejíž smysl mi prozatím unikal. Respektive pokoušela jsem se o přípravu konceptu, ale myšlenky ne a ne seřadit se do potřebných formací; místo toho skládaly vlastní choreografii, kde o nejlepší místa na jevišti

bojovaly výčitky se vztekem. Máma ještě chvíli Mikuláškoví cosi trpělivě vysvětlovala, pak se objevila ve dveřích do kuchyně. „Vezmu ho do toho Dinoparku.“

„Aha, no... to... Já myslela, že tě bolí kyčel.“

„Jo bolí, ale už je to lepší. A někdo to udělat musí.“ Jen jsem smutně přikývla a zastyděla se.

Všimli jste si, že když mají mámy před svými dětmi mluvit o bolesti, vždy, nezávisle na stadiu a intenzitě utrpení, řeknou, že už je to lepší? Protože když Bůh tvořil mámy, jednoduše jen přejmenoval anděly. A ti si přece nestěžují. A tak když moje máma pronesla ono „někdo to udělat musí“, nemyslela to jako výčitku, prostě jen reálně zhodnotila situaci. Dokonce jsem v jejím hlase zaslechla obavu. O mě. Nikdy dřív jsem na Mikuláška nezvýšila hlas. Nikdy jsem se k němu nechovala hrubě. Vlastně už se v mnoha ohledech nechovám jako dřív.

Když vlak z Prahy přijíždí na havířovské nádraží a já oknem spatřím nervózně přešlapujícího tátu rozhlížejícího se do všech stran, aby okamžitě vyrazil pomoci mi s kufrem, jako bych se při sestupu ze schůdků vagónu vracela na perón lidskosti. Jenže pak stačí jedna SMS, jeden e-mail nebo telefonát od NĚJ a z módu lidskosti automaticky přepínám do módu robota na dálkové ovládání, které drží v rukou ON. Jinak to totiž nejde. Ne, když děláte prezidentskou kampaň. Ne, když ji děláte pro NĚJ.

„Tak ať to máš brzo hotové. Jo a ve špajzu máš Vincentku, táta ti ji ráno koupil,“ máma vykročila do chodby, pak se ale zarazila, jako by si na něco vzpomněla, a otočila se zpět. „Takže se ještě dnes vracíš do Prahy, když máte zítra tiskovku, chápu to správně?“

„Bohužel, musím.“

Žádný pohyb. Ticho.

„Ještě něco, mami?“

Když trochu přimhouřila oči, obkreslily je pavučiny vrásek, mapy jejího života. Nebo spíš mého? Za kolik vrásek na tom krásném, vlídném obličejí nesu odpovědnost?

„Já jen... doufám, že ti to za to stojí. Že ON za to stojí,“ na pár vteřin se na mě upřeně zadívala. „Hlavně ale doufám, že to pořád děláš proto, že v NĚJ věříš. Protože pokud ne, budeš si to vyčítat. Znáš tě. Už zase kašleš. Obě víme proč.“

Než odešla, ještě jednou se na mě otočila: „Mimochodem, Adam měl předevčírem narozeniny. Nezapomněla jsi mu popřát, že ne?“

Splašil se mi tep. Tak proto. Proto jsi odjel, Vlčáku můj. Protože já to zase podělala. Jak jsem jen mohla zapomenout na narozeniny člověka, který žil v rytmu tlukotu mého srdce? Po tom všem?

Když odjeli do Dinoparku (Mikulášek bez rozloučení), snažila jsem se soustředit na přípravu tiskovky, jejíž smysl mi prozatím unikal, ale v plicích jako by mi vířil písek a v hlavě bzučela mámina slova. *Už zase kašleš, obě víme proč.* Psychogenní kašel. Tělo vám dává najevo, že se máte na něco nebo na někoho vykašlat. Tělo přejímá roli vůdce, protože mozek, nevěda kudy kam, složil zbraně.

V mém případě už cesta zpět nevede. Vede jen ta jedna – na Hrad.

Jestli z týhle kampaně odejdeš, zažiješ smrt za živa. Tohle je hodně vysoká hra, holčičko! A ty ji dohraješ do konce, s námi. Tahle slova mě předevčírem přišpendlila na pomyslnou nástěnku špíny, ztracených iluzí a nadějí. Zůstanu na ní viset po zbytek svých dnů. Jednou provždy si budu pamatovat, že kdo chce hrát vysokou hru, musí počítat s tím, že bude padat z výšky.

Zrovna jsem měla rozepsanou zprávu pro Adama, respektive její třetí verzi, když mi přišla SMS od mé starší sestry Vladky, Mikuláškovy mámy: *Jak jsi mu to mohla udělat? Nepoznávám tě!!!* Zírala jsem na displej iPhonu, kterým jsem v kampani musela chtít nechtít nahradit staré dobré Lenovo, a všimla si, že se mi třesou ruce. Polilo mě horko a na pár vteřin se rozmazal svět. Zavřela jsem oči a začala pomalu, zhluboka dýchat. Krátký nádech,

tříkrát delší výdech. A znovu... Slyšela jsem Mikuláška zpívat Indiánskou ukolébavku...

Během minulé návštěvy rodičů, před dlouhými týdny, jsem téměř celý víkend strávila u počítače, s mobilem u ucha. V neděli jsem dokonce nehodlala ztrácet čas tím, že vůbec vylezu z postele, a rovnou si v ní zřídila kancelář. Před obědem Vladka přivedla Mikuláška, který ke mně hned vtrhnul do pokoje; do mého bývalého dětského pokoje, kde teď má všechny své hračky nashromážděné u prarodičů. „Ty jsi pořád v pyžamu, tetulko. Všimla sis?“ Po bůhvíjak dlouhé době se někomu povedlo rozesmát mě. Když se mu ale ani odpoledne nepodařilo přimět mě převlíknout se a hrát si s ním na lupiče a policajty, vlezl si ke mně pod peřinu, sebral mi notebook z klína, opatrně ho zaklapnul a usadil na něj Hafíka. „Musíš odpočívat, tetulko. Zavři oči a mysli na něco pěkného,“ opakoval, co zřejmě slýchával od Vladky, když nemohl spát. Tak jsem zavřela oči a lehla si na bok. Mikulášek mě hladil po vlasech a zpíval: „Spinkej, můj maličký, máš v očích hvězdičky.“ Kdy se ten drobný chlapeček, který se nedávno učil říkat babička místo bába, naučil tak krásně zpívat souvislý text? „Dám ti je do vlasů, tak usínej, tak usínej.“ Jak mi jen něco takového, v jeho životě tak důležitého, mohlo uniknout? „Óó vatanaj, óó vatanaj,“ zněl mi do ucha dětský hlásek, zatímco mi tekly slzy.

Vzpomínky přerušil „poplach“. Znovu. Tentokrát se ale rozezněl tak intenzivně, že se mi rozvibrovaly spánky a rozpumpovala krev, jako by mi kdosi vpravil do těla zapnutý tyčový mixér, podobně jako když lékař zavádí do těla sondu. Jako by mi měl explodovat mozek. Místo toho však explodovalo cosi jiného. Byl to právě tento okamžik, v kuchyni mých rodičů, s počmáraným obrázkem, pampeliškami a vzpomínkou na Indiánskou ukolébavku, kdy se ve mně něco zlomilo. Tělo, srdce i mozek, po dlouhé době zase spolu, řekly dost! Popadla jsem iPhone a vši silou jím mrštila o zeď.

A grayscale silhouette of a city skyline, likely Prague, featuring a prominent castle with multiple spires on the left and a bridge with several arches on the right. The text '1. ČÁST' is superimposed in the center of the image.

1. ČÁST

O několik měsíců dříve

„Příští týden budete mít ve studiu Špinaře.“ Když mi šéfredaktor Milan Hemza oznamuje, že do dalšího dílu mnou moderované politické diskuse dorazí jeden z nejbližších a nejkontroverznějších spolupracovníků (lze-li takového vůbec určit) prezidenta do-
sluhujícího první funkční období, tváří se, jako by účast osobně
přislíbil papež. I jeho hlas tak zní. „Všechny redakce by mu teď
utrhlly ruce, aby ho měly. Nikomu nedal rozhovor už pár měsíců
a má to být jeho poslední, než pořádně vypukne prezidentská
kampaň.“

„No, to je zajímavé. A co že jeho ruce hodné roztrhání na-
bídá zrovna nám?“ pokládám řečnický dotaz. Odpověď se dá se-
škrábnout z šéfredaktorových zorníček rozšířených samou sa-
molibostí a domnělou významností. Dá se vyčíst z nálad, které
v uplynulých dnech promořily velín, a pokaždé, když Hemza
nebo jeho úslušný zástupce Štramplický otevrou dveře a vyjdou
mezi podřízené, plíží se ven spolu s nimi, aby tam mohly ob-
lézat další těla a šplhat do hlav méně odolných jedinců, tedy
těch ochotných odkývat nebo nevidět cokoli při jejich vlast-
ním šplhu vzhůru.

Mou otázku Hemza ignoruje. „Bude to bomba, všichni nás bu-
dou citovat. Vyjednám na tenhle díl víc vysílacího času a udě-
láme z toho speciál.“ Spokojeně pokýve hlavou, na okamžik se
zahledí na zeď, zřejmě proto, aby si na ni narýsoval obrysy onoho
velkolepého speciálu, znovu pokýve hlavou, přehodí na stranu
své dlouhatánské vlasy, pro něž si vysloužil přezdívku Indián,
a hvízdne na svého psa, co se motá pod nohama reportérů.

„Moment, prosím. A kdo bude ve studiu s ním, respektive
proti němu?“

Chvíli si mě podezíravě přeměřuje, trochu při tom přimhouří
oči. „Vy budete bohatě stačit. Pokaždý tam nemusej bejt dva. Je
to Špinař, proboha.“

„No právě. A dramaturgem bude tentokrát kdo?“ zarazím ho ještě na odchodu z místnosti.

Šéfredaktorovy dlouhé, objemné nohy udělají pár kolébavých kroků zpět. „Poslyšte, Dominiko. Zdá se mi to, nebo zas máte s tím moderováním nákej problém? Nebo snad se Špinařem? Nebo zas chcete jet na Ukrajinu?“ Jak se tak výhružně tyčí nad mým stolem, zdá se ještě mnohem vyšší i širší než obvykle.

Ukrajinou Hemza nazývá Moravskoslezský kraj, odkud pocházím. Jelikož kromě běžných reportérských služeb ještě každou neděli moderuji, vydobyla jsem si alespoň volné čtvrtky a pátky každý třetí týden, abych mohla za rodinou. Přestože ve vlaku oběma směry, stejně jako každou volnou chvíli u našich, hledám podklady a píšu scénář k diskusi, nikdy se moje cesta tam neobejde bez šéfredaktorových nebo Štramplického připomínek. Poznámka o Ukrajině mě ale nechává chladnou. Způsob našeho vyjadřování nevypovídá nic o objektu našeho zájmu, nýbrž pouze o nás samých. A pak, tahle poznámka o „Ukrajině“ patří ještě do mírnější části spektra Hemzova specifického uvažování. Pokud letíte na dovolenou běžnou ekonomickou třídou, letíte podle něj dobytčákem, gaye nazývá říťomrdy, policisté jsou pro něj bezmozci, vojáci zelený mozky a občané odlišné barvy pleti negři, případně špína. Takováto označení se nezdráhá používat ani při přepisování reportáží nebohým reportérům; spoléhá totiž na to, že oni si je pak ve střížně upraví. Jasně, když komentář namlouváte, trkne vás to. Ne tak ovšem u titulků, které jednoduše vepíšete do šablony a máte je připravené k odvysílání. A tak se jednou stalo, že Hemza do titulkové šablony k lékaři černé pleti vepsal „černý negr“ a takovýto titulek pak několik vteřin visel na obrazovce během večerních zpráv.

„Ne, nemám žádný problém.“ Zhluboka se nadechnu a vyslovím to, co mě šimrá na jazyku od počátku našeho rozhovoru. „Jen bych ráda, aby se se Špinařem zacházelo stejně jako s kterýmkoliv jiným hostem ve studiu. To je vše.“

„A vy snad máte nějaký důvod domnívat se, že tomu tak nebude?“

Mlčím.

„Tak a dost. Podťte se mnou!“ Hemza škubne hlavou směrem ke své kanceláři.

Když vejde dovnitř, jeho zástupci Štramplickému stačí jediný pohled na nás, aby spěšně opustil kancelář, a to i s odporně páchnoucím hadrem, kterým nejspíš drhnul výkaly Hemzovic nemocného psa. Když za ním zapadnou dveře, šéf mě rozmáchlým gestem vyzve k usazení se na velmi nízké pohovce.

Tu se ti z vás, kdo nechcete být zahlceni nepodstatnými detaily, jistě pozastavili (a oprávněně) nad tím, proč vyzdvihují fakt, že jde o pohovku nízkou, a to dokonce velmi. Správně, neobtěžovala bych vás takovým detailem jen tak zbůhdarma. Jenže, zkuste si představit téměř dvoumetrového, víc než stokilového šéfredaktora stojícího s rukama zkříženými na hrudi nad drobnou redaktorkou sedící na pohovce tak nízké, že má kolena téměř u brady, a vzhlížející tak vysoko, že vidíte jen její bělmo. Fakt, že stojící osoba má nad tou sedící vždy jistou psychologickou převahu, je všeobecně znám, nemůžu se však ubránit dojmu, že tuto pohovku pro liliputy si po nějakém velkolepém manažerském školení nechal Hemza vyrobit na zakázku. Aby dotyčné sedící dostal na úroveň lejna, které přímo vedle pohovky čas od času zhmotní jeho pes, když zrovna nemá plenku. Je tam i během následujícího monologu. To lejno. Respektive nechutný flek, který Štramplický nestihl dočistit.

„Dominiko, do prdele, přestaňte zas dělat drama! Po roce v týhle televizi máte vlastní pořad, a rovnou politickou diskusi. Co chcete víc, ve třiatřiceti, proboha? Přišla jste z jiný televize... A já tady mám reportéry, co poctivě čekaj na moderování třeba deset let. A nedočkej se za celej svůj posranej život.“ Při slovu posranej jeho pohled sklouzne vedle pohovky. „A čeho jsem se dočkal od vás? Hmm? Furt sou s váma nějaký problémy. Furt nějaký kecy. Furt! Naše strážkyně všech ctností! Paní Morálka,“ pohrdavě si odfrkne.

„Jenže já...“

„Mimochodem – říkali mi ženský z píárka, že jste zas odmítla náký focení s rozhovorem,“ skočí mi do řeči.

„No, ne tak docela. Měla jsem zrovna jet za rodinou, tak jsem paní redaktorce nabídla, že jí fotky pošlu a rozhovor uděláme po telefonu nebo mailem. To jí ale nestačilo, tak jsme se domluvily, že se zkusí ozvat jindy.“

Šéf znechuceně kroutí hlavou, chvěje se mu chřípí coby neklamně znamení, že jeho hlas co nevidět opanuje okolí. „Jak za rodinou?“ Kdyby oči opravdu dokázaly propalovat, večer by uklízečka smetla z pohovky vrstvu popela. „A co takhle odložit na jindy rodinu místo odkládání rozhovoru, hmm? Uvědomujete si vůbec, jaký to mohlo být promo?“ Zpod víček mu lezou narudlé oční bulvy. „Kolikrát vám ještě budu muset vysvětlovat, že jste, do prdele, jednou z tváří týhle televize a podle toho se taky musíte chovat?“

„Takový režim jste mi sám schválil, mám dva dny volna jednou za tři týdny. Tohle byla jediná možnost, kdy tam co nejdříve zajet a neměnit si s někým služby. Babička je nemocná, potřebovala jsem...“

„Mě ale, do prdele, vůbec nezajímá, co jsem komu schválil nebo co jste potřebovala, když jste měla být na titulní straně televizního magazínu,“ povážlivě se přiblíží. „Tohle už se prostě nebude opakovat! Teď zpátky ke Špinařovi. Při vši účtě k vám, a že jí, ZATÍM, není málo, už se konečně vzpamatujte, Dominiko! Nerad bych měnil moderátora zrovna před prezidentskejma volbama, tak mě přestaňte srát, prostě jenom dělejte svoji práci a neřešte píčoviny. Jasný?“

Trochu zvláštní, že? Poslouchat o účtě, zatímco sedíte vedle psího lejna a posloucháte projevy slovního průjmu.

„Je to, do prdele, jasný, Dominiko?“

Vstávám. „A ten dramaturg?“

Naše oči vpité do sebe, jeho nadzvedávající se chřípí.

„Vy,“ překvapí strohou odpovědí. Ve tváři má výraz, který nedokážu přesně identifikovat, nic dobrého ale nevěstí. „Jen mi v neděli ráno scénář pošlete k náhledu, pro sichr, ať to vidí druhý voči.“

Měla bych být spokojená. Jako dramaturg sama sobě funguji už nějakou dobu. Není to sice ideální varianta – kvalitní dramaturg k ruce, půl přípravy hotovo –, ale pořád lepší varianta, než kdyby se toho zase ujal Hemza, případně Štramplický s páteří ohebnou tak, jako by ji měl uhnětenou z plastelíny. Tak proč ty vibrace v žaludku? Proč ten divný pocit?

Zatímco ostatní reportéři, uvyklí na náhlé vyrušení pronikavým štěkotem psa opouštějícího redakci, po Hemzově odchodu zase zběsile buší do klávesnic a běhají do střížen s vytištěnými texty reportáží, mně už se znovu zkoncentrovat nepodaří. Na živý vstup od Poslanecké sněmovny zapínám léty vypilovaný režim automat, tedy ústa sdělují národu, co potřebuji sdělit, zatímco mozek žvýká, co potřebuje žvýkat.

Špinař. Víc vysílacího času. Speciál. A co ten podivný výraz v Hemzových očích, když říká, že dramaturgem budu já?

Tuším, ne vlastně vím, že to nebude jen tak. Co ovšem nemůžu ani tušit, je fakt, že za týden mi televizní právník pohrozí pětimilionovou pokutou, záhy skončí celá moje televizní éra a stanu se součástí boje o Hrad.

★ ★ ★

„Tak copak se děje, Domi?“

Měla bych být překvapená. Sotva jsem dorazila domů. A on už ví. Jenže on vždycky ví. Je to totiž Adam, maják mé psychické kondice na čtyři písmena. Dokáže se v mžiku naladit na mou vlnu, zatímco já kolikrát ještě ani netuším, že na nějaké jsem. Stačí mu jeden jediný pohled, dokonce i skrz televizní obrazovku.

„Během toho vstupu jsi byla myšlenkama jinde. Mělas smutný oči. Něco v práci? Indián?“ Vždycky se kouká. Když některý živák

nestihne, pustí si jej ze záznamu. Živý vstup mívám několikrát týdně, někdy dokonce několikrát za den, často s téměř totožným obsahem. Přesto je pro Adama každý z nich důležitý.

„Zase ti vyčítal, že trávíš moc času u rodičů?“

„No, to taky.“

„A není už načase vysvětlit mu, že když moderuješ politickou debatu, a to je práce na full time, bylo by fajn zbavit tě reportérských služeb?“

„Není to tak jednoduché, Vlčáku. S Hemzou se nedá normálně mluvit.“

„Tak si s ním promluvíš já. Takhle mi tě trápit nebude.“

„Nech to být, Adame. Stejně to tentokrát není hlavní problém.“

„A co je tentokrát hlavní problém?“

„Budu mít ve studiu Špinaře. Mám z toho divný pocit. Víš, jak teď vedení televize podlézá prezidentovi. Nechci být součástí nějaké jejich frašky, která mu má pomoci znova na Hrad. A ještě před zraky celého národa.“

„Celýho ne. Zas tak si nefandi. Max několika stovek tisíc lidí,“ povzbudivě do mě šťouchne. „A kdo bude dramaturg?“

„Já.“

„Tak vidíš. Tos byla naposledy i s prezidentem. A bylo to v pohodě. Mělas skvělý ohlas.“

„No, jenže to nebylo na začátku prezidentské kampaně, o nic nešlo. Teď jde o hodně. Je prostě podezřelé, že se Hemza nechce angažovat a celé to nechá na mně. Nebude to jen tak, uvidíš.“

„No, uvidíme, teď na to nemysli.“ Sundává mi kabát a spolu s ním i část toho hnusného povlaku, co se na mě nalepil v Hemzově kanceláři. Tohle je můj domov – vůně Adama a momentálně taky restované cibule, která se line z kuchyně.

„Dělám dýňovou polívku, ta ti udělá dobře. Pojď, naliju ti zatím víno.“

Vede mě do obývacího pokoje a usazuje na pohovku, odkud sleduji, jak v kuchyňském koutu jeho dlouhé, vypracované ruce zbavují

lahev korku. Uvolňující zvuk vína dopadajícího na dno skleničky. Lžíce cinkající o okraj hrnce. Krásně tvarovaná záda oděná do světle modrého svetru. V barvě jeho očí. Potřebuji ty oči vidět. Potřebuji, aby ony viděly mě, protože mimo jejich dohled se občas sama sobě ztrácím. Vstanu, pomalu k Adamovi zezadu přistoupím, pohladím ho po rameni a on se otočí čelem ke mně.

„Copak? Už ti tam bylo samotný smutno?“ jemně mě chytí kolem pasu a vysadí na kuchyňskou linku. Cítím, jak se pod jeho pohledem rozlévá mým tělem teplo a klid. Jsou to oči vlka, v tom nejlepší slova smyslu, dokonce i s vnějšími koutky jemně vytočenými vzhůru. Občas si přeji už nikdy neodejít z jeho zorného úhlu, žít jen v něm, v tom přísně střeženém teritoriu, pod jeho ochranou, kde je pro mě vždy bezpečno.

Nikdy mě neztrácej z dohledu, Adame...

★ ★ ★

Mimochodem věděli jste, že z hlediska chování neexistují jiné dva druhy, které by si byly blíže než vlci a lidé? A že ustálená představa o alfa samcích jakožto nadřazených a agresivních pánech tvorstva pochází z nepochopení reality? Způsob vedení hlavního vlčího samce totiž nespočívá ve vynucování, dominanci, ani v agresí vůči ostatním členům jeho skupiny, nýbrž v tiché sebe-důvěře a tichém sebeujištění: Víš, co musíš udělat. Víš, co je pro tvou smečku nejlepší. Vedeš příkladem a svým chováním ostatní uklidňuješ. Alfa samci nejsou agresivní, protože to nepotřebují. Takže alfa samec může být hlavním hráčem při úspěšném lovu, ale po skolení kořisti klidně poodstoupí a prospí se, zatímco jeho smečka se nasytí.

To neznamená, že by alfa samci nebyli drsní, když to potřebují. Jeden slavný yellowstonský vlk, který získal své jméno podle čísla jeho rádiového obojku – 21 –, byl lidmi, kteří příběh jeho života pozorovali zblízka, považován za „super vlka“. Při obraně své rodiny byl nelítostný a nikdy v zápase s konkurenční smečkou

neprohrál. A přitom v rámci jeho vlastní smečky byla jeho nejoblíbenější aktivita zápasit s mláďaty. A co si opravdu užíval, bylo předstírání, že prohrál.¹

✱ ✱ ✱

„Á, tady se nám někdo vyspal do zelena. Se podívej na ty kruhy pod očima,“ zděsí se televizní maskérka Jolana, jen co se usadím před obrovské osvětlené zrcadlo. Napadlo vás někdy, proč se vůbec říká, že má někdo pod očima kruhy, když je to vlastně blbost? „Půlkruhy,“ odpovím.

„Co?“

„Nejsou to kruhy. Jen půlkruhy. Kruhy by byly kolem očí, ne pod nimi.“

„No tak hlavně abys byla takhle pohotová i ve studiu. Jsem na tebe zvědavá, v tomhle stavu. Spalas vůbec?“ zkoumá můj bledý obličej, zatímco míchá na houbičce korektor s jakousi těžko identifikovatelnou hmotou, která pravděpodobně za chvíli překryje ony půl/kruhy vrstvou o konzistenci sádrobetonu.

Než stihnu odpovědět, už významně zdvihá zplihlý pramen mých vlasů. „Hele, že nehodláš ztrácet čas lakováním nehtů, na to už jsme si s holkama zvykly, ale vlasy sis snad umýt mohla, ne?“

„Promiň. Usnula jsem nad ránem, tak jsem si pak na dvacet minut ještě natáhla budíka. Však ty si s tím nějak poradíš.“

„No. Co mi zbývá, že? Ale jestli ti zas po vysílání přijde kytice nebo dáreček, hezky mi to sem přineseš, jasný? Kdyby tě teď ti tví ctitelé viděli, ti by koukali, co je s tebou práce. To seš tak nervózní ze Špinaře? Proč, proboha?“

1 *Beyond Words: What Animals Think and Feel (Za hranicí slov: Co si zvířata myslí a cítí).* Autor Carl Safina, zakladatel Safina Center ve Stony Brook Univerzity.

„Nejsem nervózní přímo z něho. Mám jenom takový divný pocit. Už byl v maskérně, jo?“

„Jo jo, byl, asi před půl hodinou. Sme si říkaly, že se na tu diskusi nějak těší. Těsně před vysíláním ho ještě Klára zaběhne přepudrovat, leskne se jak tady to zrcadlo. Měl dost rozvernou náladu, mimochodem. Tady s náma se všema flirtoval.“

Sleduji, jak můj obličej v zrcadle i pod nánosem make-upu ještě víc bledne. Proč přišel tak brzy? S jeho nabitým programem? Většina respondentů, a politici obzvlášť, jezdí na poslední chvíli. Prohlítnou maskérnou, někdy ani to ne, vběhnou do studia, zvukař jim sotva nasadí port, vyzkouší se zvuk, běží znělka, na hlavní kameře se rozsvítí světýlko a jedem. Zažila už jsem i situaci, kdy mi ministr vešel do studia teprve v průběhu živého přenosu. Jen Špinař už si tady někde, vysmátý, popíjí kafe, zatímco ze mě teprve dělají člověka.

Na můj mozek zaťuká zlá předtucha. Ten neřád ji automaticky pustí dál, jako starou dobrou známou, a ona se v něm okamžitě zabydlí, rozleze se do všech záhybů a škvír, naplní jej jako nádivka vnitřek krocana. Něco je špatně. Něco bude špatně. Instinktivně zkontroluji mobil. Zapomněla jsem zrušit tichý mód. Čtyři zmeškané hovory, všechny od produkčního Honzy. Všechny v rozmezí uplynulých patnácti minut.

Zatímco Jolana soustředěně tvoří černou linku na mém víčku, nádivka v mozku bobtná. Pošlu Honzovi SMS s dotazem, co se děje. Odpověď přijde okamžitě: *Víš, že je tady Hemza a právě se Špinařem přepisují tvůj scénář?*

Já: *Kde?*

Honza: *U automatů, sedí u stolku pro hosty.*

Já: *Běžím tam.*

Vstanu tak prudce, že tekutá linka vedená Jolaninou rukou vytvoří na mém víčku klikyhák. „No moment, kam si myslíš, že teď jako poběžíš? Máš rozdělanej obličej, musíme ještě

natočit vlasy, ani ne za půl hodiny vysíláš,“ snaží se mě udržet v křesle.

„Sorry, Joli,“ popadnu kabelku, a než vyběhnu z maskérny, slyším její zoufalé lamentování, že to, jak budu na kameře vypadat, půjde na její triko.

„Neboj, já to pak vysvětlím,“ křiknu na ni z chodby a schody vezmu po dvou.

Na výjev, který se mi naskytne o patro výš, jen tak nezapomenu. Šéfredaktor s hradním kancléřem sklonění nad mým scénářem, hlavy u sebe jako dva věrní přátelé ladící harmonogram večírku, Hemza v jedné ruce propisku, ve druhé chlebiček, Špinař míchá kafe. Drobky dopadající na scénář, flek od majonézy rozmáznutý na okraji listu. Jak symbolické. Můj pracně a dle nejlepšího svědomí vytvořený scénář má pro ně hodnotu jednorázového papírového tácku, který mohou bezostyšně zmastit, zprasit, podrobit ve všech významech toho slova. Můj scénář je jim podroben, stejně jako já. Stejně jako diváci téhle diskuse. Už z dálky vidím, že pokud z mé původní verze zůstanou alespoň drobky, bude to úspěch. Jak jsem tušila, Hemza vzal vše do vlastních rukou. Do rukou s červenou propiskou.

Zatím si mě nevšimli, a tak šéfredaktor hradnímu kancléři poklidně vysvětluje: „Tohle jí tam můžeme nechat, prostě se chvilí budete točit na tom, že je to jen spekulace, kterou nejde prokázat, presumpce nevin, někdo vás nebo pana prezidenta chce účelově poškodit, bla bla bla, dyť to znáte.“ Kdybych nevěděla, že jde o šéfredaktora jedné z nejvlivnějších televizí, myslela bych si, že je Špinařovým mediálním poradcem nebo tiskovým mluvčím.

„Co to děláte?“ vybalím na ně bez pozdravu, v bláhové iluzi, že se – přistižení při činu – začnou kát, omlouvat, červenat, vykrucovat, nebo že je alespoň uvedu do rozpaků. Jenže Hemza jen zvedne hlavu, našťavaně, nejspíš proto, že jsem se vůči panu kancléři projevila neuctivě, Špinař se zvedne celý, aby mi potřásl rukou. Ten samolibý úsměv. Záblesk v očích, kde nenacházím

ani špetku studu. Tento pán se podle všeho vyspal do růžova. „Á, zdravím vás, paní redaktorko.“ Stisk opětuji, jak velí slušnost, načež dotaz adresovaný Hemzovi zopakuji.

„Trochu češeme váš scénář, ladíme detaily,“ konstatuje šéfredaktor suše a změří si mě přísným pohledem. „I vy byste potřebovala učesat a dost vyladit, se mi zdá.“ Koukne na hodinky. „Nemáte být náhodou touhle dobou v maskérně?“

„Mně se naopak zdá, že jsem ve správný čas na správném místě,“ odseknu. „Ladíte detaily? Spolu? Můžu?“ zvednu scénář. Přes většinu zásadních otázek na kontroverzní témata Hemza jednoduše udělal červené kříže a pod ně vepsal otázky své, přívětivější, přátelštější, zbytečné, leč neškodné. Škrтал s takovou razancí, že se místy téměř proryl skrz papír. „Vyhodil jste všechno podstatné.“

„Co je podstatný, laskavě nechte na mně, Dominiko,“ zvýší hlas. Špinař si nervózně odkašle.

„Ta vaše verze byla neucelená, honila jste hodně zajíců naráz, tak jsem to trochu proškrtal a dal tomu nějakou formu,“ pokračuje důrazným tónem Hemza a nepřestává mě propalovat očima.

„Proto jste všechny pořádné zajíce vystřílel, nebo z nich aspoň udělal mrzáky?“ ani já neuhnu pohledem. Hemza zbrunátní. Dokážu si představit, co se v něm právě odehrává; je to cholerik každým coulem. Cholerik, který teď potřebuje řvát, funět, nadávat, urážet, ale nemůže, aby před Špinařem neztratil dekorum. A tak jen nenávistně mhouří oči a používá slovní spojení jako neucelená verze, zatímco v sobě dusí výkřiky o prdelích a sračkách. Hemza, šéfredaktor vyměšování.

Kolem projde trojice rozesmátých reportérů vracejících se z kuřáckého dvorku. Uctivě pozdraví Špinaře a dál pokračují chodbou. Kolik už jich stejně bezstarostně prošlo kolem stolu, za nímž Hemza kastroval můj scénář se stejnou lehkostí, s jakou vyřizuje běžnou agendu? Mohl se přece se Špinařem zavřít někam do soukromí. Sází šéfredaktor na rčení, že pod svícnem je

největší tma, nebo na všeobecnou redakční laxnost, přizpůsobivost, či snad dokonce ochotu zavřít oči, zacpat si nos a rychle se přesunout pryč z místa, kde to smrdí? Nechtít vidět přece neznamenaná nevidět. Ta Hemzova sebejistota, s jakou na frekventovaném místě drtí novinářskou etiku. Bez špetky ostychu ji nasypal do kafemlýnku a důkladně rozemlel, aby Špinař dostal své lahodné, nezávadné kafe. Žádné pochyby o tom, že odtučněná light verze scénáře bez problémů projde do vysílání a já ji s úsměvem odprezentuji před stovkami tisíců diváků.

Jak se jen tohle mohlo stát? Kdy? Kdy se tahle televizní redakce přehoupala přes hranici, kdy se ještě alespoň snažila tvářit jako nestranná? A můžu se ještě vůbec tvářit já, že toho nejsem součástí? Odpověď bohužel znám. Nemůžu. Dávno ne. Nikdo si nemůže namlouvat, že toleruje zlo jen proto, aby se v jeho ohnisku pokusil páchat dobro.

Hodím scénář zpět na stůl a rychle vyslovím, co vyslovit chci. Dřív než bych mohla ztratit kuráž. Vím přesně, kde jsou mé hranice. Vím dobře, co nechci a jakých rozhodnutí nebudu nikdy litovat. „Do tohohle já nepůjdu.“ Trochu se mi chvějí ruce, nejsem zas takový hrdina, ale na hlase to snad není znát.

„Co tím, do pr...“ Hemza se zarazí. „Co tím myslíte, že do tohohle nepudete?“ Pevně zapře o stůl obrovské ruce a mezi nimi ke mně vysune hlavu s výhružně vypoulenými očními bulvami.

„Podle takového scénáře prostě nemůžu moderovat. Říkal jste, že dramaturgem budu já. Jestli se vám můj scénář nelíbil, mohli jsme si nad ním sednout spolu. Ale tohle?“

„A dost!“ Hemza vyskočí z pohovky tak „rychle“, jak mu to jeho tělesná konstituce dovolí, tedy spíše se z ní vyšroubuje. „Tohle si vyřešíme u mě v kanclu. Omluvte nás na chvíli,“ obrátí se ještě na Špinaře.

Hemza se rázně šine úzkou chodbou vedoucí k jeho kanceláři, já za ním cupitám na vysokých podpatcích – které stejně za stolem ve studiu nebudou vidět, ale z nějakého důvodu je

pokaždé v kostymézně nafasuji –, v rukou počmáraný scénář, kolegové ustrašeně uskakují do stran a očima se mě ptají, co se zase děje. Volá Jolana. Pak volá produkční Honza, že volala Jolana. „Ty teď nemůžeš mluvit, co? Napiš mi, jestli je všechno v pohodě, jo?“

Hemzův řev se rozprostře redakcí, jen co za námi zapadnou dveře. Přes skleněnou stěnu jeho kanceláře vidím, jak život v newsroomu ustrnul, všechny pohledy směřují k nám, některé vystrašené, jiné v dychtivém očekávání velkolepé senzace. Cirkus s lístky do první řady.

„Já jsem si, do prdele, myslel, že jsem vám to minule řekl jasně, Dominiko!“

„A taky jste řekl, že dramaturgem budu já.“ Už zase sedím na gauči v úrovni země – lodičky jsem musela zout, aby mi Hemza neviděl až do krku –, už zase se mám cítit jako lejno náhodou odpadlé od psího zadku.

„To by ten váš scénář nesměl být úplná sračka. Koho furt zajímají náky vaše kontroverze? Spekulace? Nikoho!“ Hemza pochoďuje od stěny ke stěně a od úst mu létají sliny. „To i do Špinaře musíte tak rýt, do prdele? Na co si to hrajete? Nechte ty vaše kydy a investigace Klímovi nebo Kroupovi, nebo co já vím komu, my tohle nepotřebujeme. My si nemůžeme dovolit hrát si na drsnáky před prezidentskou volbou! Ne když jde o lidi od prezidenta, kterej bude nejspíš znovu zvolenej. Nechci žádný problémy. Chápeme se konečně?“

„Víte, Milane, pamatuju si časy, a ne tak dávné, kdy vám ty moje kontroverze, kydy, jak teď říkáte, přišly fajn. Pokud se nepletu, nechal jste mě moderovat debatu právě proto, že jste byl s mým stylem práce spokojený. A teď najednou, když jde o Hrad, je vám můj styl na obtíž. Já chápu, že to nemáte lehké, dovedu si představit ten tlak před volbami, ale tohle přece tahle televize nemá zapotřebí. Vždycky jsem si vás vážila za to, jak jste lpěl na tom, abychom byli nezávislí, nestranní.“

Vybavím si pár redakčních pivních dýchánek, na které jsme Hemzu přizvali. Kromě toho, že býval (pro svůj neotřelý humor a pohotové bonmoty) spolehlivým tahounem zábavy, býval také (pro svůj všeobecný přehled) moudrým rozhodčím našich reportérských názorových válek. Všechny nás myslím bavily chvíle, kdy se Hemza pohupoval nad svým rychle se vyprazdňujícím püllitrem, natáčel hlavu po směru přelévajících se argumentů, pak prázdný püllitr odsunul stranou, mávnul na servírku a hodil do placu argument, ke kterému už nebylo co dodat. Kam tohle všechno zmizelo?

„Skončila jste?“ Hemzu můj proslov zasáhl asi tak těžce jako motýl, který o vás v letu zavadí koncem křídla.

„Podívejte, Milane,“ odkašlu si. Křestním jménem ho obvykle neoslovuji. Hlas mi trochu drhne, plíce jako by mi kdosi zase plnil pískem. „Já se s vámi opravdu nechci hádat. Je to jen ztráta času, místo toho...“

Skočí mi do řeči: „No sláva. Konečně...“

„Moment, prosím. Chci říct, že já už se rozhodla,“ opět si odkašlu. „Tu debatu prostě neodmoderuju. Musela bych se stydět,“ kouknu na mobil, „ale do začátku vysílání zbývá víc než dvacet minut, takže...“

„Kurv*!“ Hemza zařve tak, že téměř nadskočím. „Jak si to jako představujete? Ten pořad je váš, na tenhle speciál je s váma natočená nová upoutávka. Nikdo jiný to moderovat nemůže. Takže vy se teď seberete, půjdete do maskérny a pak odvedete práci, za kterou jste placená! A přestaňte mě už srát, Dominiko!“

Hluboký nádech, výdech. A ještě jednou. Teď už se mi klepou i kolena. Z toho gauče asi jen tak nevstanu. „Pan Štramplický bydlí za rohem a určitě to odmoderuje víc než rád. Navíc už to přede mnou dělal, takže to divákům nepříjde tak divné, mohla jsem přece onemocnět. Napudrování v maskérně je otázkou minuty a scénář jen přečte, tak si to přece představujete, ne? To zvládne každý i bez přípravy. Kdokoliv, kdo má dneska službu.“

Šéfredaktor přistoupí až ke mně, takže z jeho úst cítím alkohol, který si nejspíš také dopřáli se Špinařem. Když řve, jeho sliny mi prskají přímo do obličeje. „Skončila jste? Nebudu s váma diskutovat. Už teď ohrožujete vysílání a za to máme pěkně mastný pokuty. Takže pokud se nechcete do konce života zadlužit, zvedněte zadek a padejte do maskérny!“

„Jaké pokuty?“ znejistím. Možná blafuje. Nejspíš ale ne, na to si je příliš jistý. A vlastně by to dávalo smysl.

„Vypadněte! A zítra před poradou se u mě budete hlásit. Už vás mám dost!“

Vypotácím se z místnosti, lodičky v ruce, dávivý kašel v krku. Ticho v newsroomu. Pohledy ostatních nevnímám, soustředím se jen na svůj dech a podlamující se kolena. Když ale přes sklo odělovací newsroom od studia zahlédnu vrcholící přípravy na vysílání, kameramany na značkách, svou moderátorskou židli, druhou pro Špinaře a na stole dvě sklenice s vodou, jako by někdo vzal můj žaludek na centrifugu. Za necelých dvacet minut tam mám sedět, vedle Špinaře, usmívat se, předčítat z ostudného, servilního scénáře, tvářit se, že jsem s ním ztotožněná, nebo že jsem si jej dokonce sama napsala (koneckonců v závěrečných titulcích bude mé jméno i u pozice dramaturg). Mám předstírat, že mi přijde důležité ptát se na to, jak se za uplynulé funkční období podařilo zvelebit zámecké zahrady, místo abych šla do Špinaře kvůli všem levárnám a hradním kontroverzím, které dosud zůstávají nedořešeny. A co víc, před prezidentskou volbou. Před sebou vidím všechny oprávněně kritické komentáře všemožných mediálních analytiků, rozhořčené e-maily zklamaných diváků a telefonáty žádající mou hlavu. Bude to moderátorská sebevražda v živém přenosu. A informační podvod na divácích, kteří od moderátora politické diskuse oprávněně očekávají víc (a před prezidentskou volbou obzvlášť) než informaci o počtu vysázených stromů za uplynulé funkční období. Na těle cítím pot, točí se mi hlava. Posadím se na nejbližší volnou židli, od reportérky Lucky

si nechám přinést vodu, trochu upiji, zbytkem si orosím čelo a zátylek, a jen co se mé tělo trochu zkonsoliduje, vyrazím do vrchního patra budovy.

Dr. Maříček, firemní právník, se škrábe nejdříve na čele, pak na lysině vprostřed malé hlavy. „Proč se na to ptáte? Vy snad máte něco takového v úmyslu učinit?“

„Ano, přesně to učinit chci. Za necelých dvacet minut. Potřebuju vědět, co se stane, když do studia prostě nepřijdu.“

„Pak vás vedení televize s největší pravděpodobností zažaluje a nemine vás vysoká pokuta plus uhrazení soudních nákladů.“

„Jak vysoká pokuta?“

„Hodně.“

„Kolik?“

„Pět milionů korun.“

Dýchej, Dominiko, dýchej.

„To ale samozřejmě nebude jediný důsledek, se kterým byste měla počítat,“ významně poklepe propiskou o stůl. „Je nutné počítat také s jistou řekněme všeobecnou ztrátou důvěryhodnosti u všech dalších potenciálních zaměstnavatelů. Přirozeně vás budou vnímat jako neloajálního zaměstnance, který je schopen kdykoliv hodit firmu přes palubu. A nemluvě o mediální smršti, kterou tímto neuváženým krokem rozpoutáte. Pomyslela jste i na to, slečno Loučková?“ pohlédne na mě zpoza brýlí. „Budete litovat, o tom nepochybujte. Emoce nikdy nebyly dobrým rádcem. Tuhle bitvu nemůžete vyhrát.“

„Je to racionální rozhodnutí na základě faktů, ne emocí, pane doktore. A už jsem volala panu Štramplickému. Je na cestě, připravený odmoderovat to za mě. Vysílání v ohrožení není. Mohla bych přece onemocnět nebo by mě mohlo přejet auto. Pak by taky někdo musel moderovat za mě.“

Pět milionů. Dýchej, Dominiko, dýchej.

Pohlédne na mě skrz kovové obroučky brýlí. „Smím vědět, co vás k tak dramatickému kroku vede, slečno redaktorko? Jste na

vrcholu, máte pozici, na kterou ostatní čekají celou kariéru. Máte obrovskou společenskou prestiž. Proč to všechno chcete zahodit? A na dlouhá léta se zadlužit?“

Nechci už tohle dál poslouchat. Nemůžu, mám-li se rozhodnout nezávisle na strachu. Ani ten nebývá dobrým rádcem. „Děkuji, pane doktore, na shledanou.“

Na chodbě se opřu čelem o zeď. Nádech. Pět milionů. Výdech. Soud. Nádech. Mediální smršť. Výdech. Pět milionů. Pět milionů! Soustřed se, Dominiko, máš ještě patnáct minut. Potřebuji druhý, nezávislý pohled někoho s netřesoucími se koleny i dlaněmi, když mně samotné se teď třese i mozek.

Adam! Emoce ani strach možná nejsou dobrým rádcem, ale můj Vlčák rozhodně ano. Okamžitě vytočím jeho číslo. Obsazeno. *No tak, Adame, víš přece, že těsně před vysíláním ti nevolám jen tak pro nic za nic.* Zkousím to znovu. Stále obsazeno. Běžím na toaletu. Jen tam, zamčení v kabině, máte totiž v televizní redakci alespoň na chvíli soukromí; i u umyvadel pravděpodobně někoho potkáte. Zamкну se, zaklapnu víko od toaletní mýsy a posadím se na něj. Snažím se utřídit si v hlavě myšlenky, ale víří si tam zcela nezávisle na mé vůli, jako by na ně foukal obrovský větrák. Ze všech možností mi tak vychází jen jediná.

Když se na mobilu konečně objeví Adamova fotka a zazní song The Best Of You, do začátku vysílání zbývá sotva deset minut. „Promiň, Domi, měl jsem na telefonu rejžu toho dokumentu o aspergrech, co teď natáčíme, a nešlo ho zastavit. Nelíbí se mu záběry...“

„Vlčáku, to teď není důležité, poslouvej mě, hrozně to spěchá.“ Překotně mu odvyprávím, co se stalo, a pak mlčím, drtím uchem sluchátko, aby mi neuniklo jediné Adamovo slovo, jenže nepřichází ani hláska, slyším jen jeho dech, nebo možná můj vlastní. „No tak, Adame, za chvíli vysíláme. Co mám dělat?“

„Hlavně se uklidni. Máš to někde ve smlouvě, něco o ohrožení vysílání a pětimilionový pokutě?“

„To nevím, asi ne. Fakt nevím, musela bych se podívat.“

„Nejlepší asi stejně bude do studia jít, Domi. Nejsem právník, ale tohle ti prostě nemůže jen tak projít, i kdyby tvý úmysly byly bůhvíjak šlechetný. Televizi bys tím mohla pořádně zavařit. Můžeš ještě zkusit zavolat nezávislému právníkovi, ale stejně...“

„Na to už nemám čas,“ utnu ho. „Promiň, Adame. Mám nama-lované jedno oko a volá mi Hemza, budu muset jít.“

„Počkej, zlato. Teď mě dobře poslouvej. Domaluješ si druhý oko, zhluboka se nadechneš, pak půjdeš do studia a odmoderuješ to s noblesou, podle svýho nejlepšího svědomí. Nikdo tě nemůže nutit číst otázky, který číst nechceš. Nikdo ti nebude držet pod krkem nůž, ani Hemza. Všechno je stejně jen na tobě. Takže prostě pojeděš podle svýho původního scénáře, jako by se nic z toho, cos mi teď odvyprávěla, nestalo. Ano, zlato?“

Kývu, zatímco v hlavě už se mi rodí další ale. „Špinař je na mě připravený. Viděl všechny otázky, i ty, co Hemza přeškrtnul. A k těm, co ve scénáři zbyly, ho Hemza nabriefoval. Bude to jak povídání u kafička, Adame.“

„S tím už nic nenaděláš. Ty budeš minimalizovat zlo a odejdeš ze studia s vědomím, žeš pro to udělala všechno. Pulitzerovu cenu za dnešek asi nedostaneš, ale pusť ano. Dobře?“

„Dobře,“ usměji se na telefon. „Díky moc, Vlčáku.“

„Zvládneš to, jsi moje lvice. Hlavně klid.“

Jak to, že to, co v mé hlavě rozblíkalo všechny kontrolky a spustilo všechny alarmy, zní v Adamově podání tak jednoduše? Jenže jen co se trochu uklidním, naskočí mi před očima obraz rozzuřeného Hemzy po skončení vysílání. Zabije mě a mou mrtvolu dá sežrat svému psovi. Pak budu, v podobě psího lejna, ležet na zemi vedle pohovky, na níž se bude poníženo potit moje nástupkyně.

Adam myslí na totéž. „Hemza bude sice řvát, ale na to už seš zvyklá, ne? Ok, asi bude řvát víc než obvykle, ale ty mysl na to, že jsi udělala, cos mohla, že tě čekám před redakcí, odvezu si tě domů a napustím ti horkou vanu. A teď už utíkej. Zlom vaz, zlato.“

Šest minut do vysílání, maskérnu už nemůžu stihnout. Prohrábnu obsah kabelky. Jen jelení lůj. Místo domalování druhého oka proto navlhčeným toaletním papírem smažu make-up z prvního, rty si namastím jelením lojem a běžím do studia.

Rozzuřený Hemza: „Kde do prdele ste? Tohle už se nebude opakovat! Nikdy!“

Zelená Jolana: „Ježišikriste, jak to vypadáš?“

Vyděšený režisér: „Všechno v pořádku, Dominiko?“

Zatímco zvukař zkouší port, tedy malý klopový mikrofon, který jsem si v rychlosti protáhla pod šaty, Jolana naběhne se svým kufříkem první pomoci a nastříká mi do vlasů takové množství suchého šamponu, že se okamžitě rozkašlu. Pak hbitě tupíruje kořínky, její nová kolegyně Aneta přiskočí s pudrem, téměř jedním tahem přepudruje mě i Špinaře a právě začne lovit v zázračném kufříku, když Jolana ustrne v pohybu a vytřeští oči tak, že mám obavu, jestli jí intenzivním tupírováním nezůstal v ruce pramen mých vlasů. „Ježiš, ty nemáš žádný šperky. Ani náušnice. Ona nemá šperky!“

„Nepotřebuju šperky,“ snažím se ji uklidnit.

„Musíš je mít, máme to nasmlouvaný. Musí být vidět.“

A tak Jolana jednou rukou zběsile tupíruje, druhou telefonuje do kostymérny, Aneta se bezradně přehrabuje v kufříku, protože zřejmě neví, kde začít, a vůbec všichni jsou v různě zmateném pohybu, jen Špinař sedí s rukama zkříženýma na prsou a jeho výraz dává znát, jak dobře se baví.

„Ještě ucho,“ zvukař mi podává malé naslouchátko, jehož prostřednictvím slyší moderátor pokyny z režie, především dramaturga, který tak může v krizové situaci zasáhnout, poradit, nasměrovat moderátora nebo ho třeba upozornit, že už by měl přejít k dalšímu tématu.

„Nepotřebuju ucho, stejně nemám dramaturga a hodiny mám přímo před sebou, takže uvidím, kdy popojet nebo končit.“

„To je na příkaz Hemzy, dneska na tom trvá.“

A zase ten písek v plicích, studený pot. *Tak přece si to posichroval. Budu ho mít celou dobu na uchu, aby mě během živého vysílání oblažoval svým řevem, nadávkami a výhrůžkami.*

„Za deset vteřin vysíláme,“ ozve se z režie. V tentýž okamžik se rozltnou dveře a do studia vběhne udýchaná kostymérka Emilka se šperky v natažených rukou. Kameramani na ni gestikulují, že teď už do záběru nemůže, nemusela by se včas stáhnout. Emilka se ale nenechá odradit a mašíruje rovnou ke mně. „Aspoň náušnice.“ Jenže jak se jí nervozitou třesou ruce, zapínání je komplikované – a navíc mám v uchu „ucho“ –, podaří se jí nasadit mi jen jednu náušnici, zatímco druhá spadne na zem.

„Ssss, pryč ze záběru, okamžitě,“ syčí na ni jeden z kameramanů, ale Emilka, odhodlaná dostát svým závazkům (rozuměj narvat mi i druhou náušnici do ucha stůj co stůj), se nehodlá vzdát, kleká si na všechny čtyři a šátrá po zemi, zatímco na monitoru před námi už se rozbíhá úvodní znělka.

„Buď okamžitě zmizte, nebo už zůstaňte pod tím stolem!“ ozve se zpoza kamery. „Hlavně mlčte! Ani slovo!“ Emilka, v obličeji celá rudá, slzy na krajíčku, ještě vteřinu váhá, načež kameraman rukou gestikuluje, že teď už musí zůstat klečet pod stolem.

Vezmu do ruky propisku, z okraje stolu si přisunu scénář, když vtom si toho všimnu. Tenhle scénář je bez jediného červeného zářezu, tedy bez mých původních nepohodlných otázek, ale především i beze všech mých důležitých poznámek a citací, které jsem si k nim dohledala. Hemza, nebo někdo jím vyvolený, stihl mou původní verzi přepsat na základě Hemzových škrtů do kýžené, „čisté“, tedy žádoucí light podoby.

Pak už stihnu jen zvednout hlavu (Emilka, která se zvednout nestihla, leze po čtyřech ke dveřím), na hlavní kameře se rozsvítí červené světýlko a já – s jednou náušnicí v uchu – vítám nejprve televizní diváky, pak vysmátého Špinaře.

* * *

Během ranní porady už sedím na redakčním vejmínku, kam Hemza odklízí nepohodlné reportéry, které sice odepsal, ale z nějakého důvodu je zatím nemůže vyhodit. Výpověď jsem si stihla vytisknout sama, ještě předtím, než po odvysílání debatě odfu-
něl do své kanceláře, kam si mě nechal zavolat. Navrhla jsem do-
hodu o okamžitém ukončení pracovního poměru, na což reagoval
posláním mě do míst, kde končí záda. „Vy si tady pěkně odkrou-
títe celou výpovědní dobu, do poslední minuty, to vám říkám.“
Dobře ví, že náhlý odchod politické zpravodajky a moderátorky
politické debaty by se neobešel bez mediálního zájmu; zvlášť po
odvysílání debatě se Špinařem. A tak se rozhodl co nejvíce mi
můj dvoutměsíční nucený pobyt v redakci znepříjemnit. Když
jsem ráno přišla do práce, našla jsem vyklizený stůl i zásuvky
a moje vstupní karta do Poslanecké sněmovny zmizela. Jak se
mám za chvíli dozvědět, po degradaci na reportérku zbytkových
témat už ji nebudu potřebovat.

Zpráva o tom, kterak mi Hemza během živého vysílání řval do
„ucha“, že zařídí, abych si v médiích už ani neškrtila, až mě při-
nutil odposlech z ucha vytrhnout, se samozřejmě rozšířila velmi
rychle. Kolegové reportéři se vzápětí rozdělili na tři tábory. První
tábor (naštěstí nejméně početný), zahrnující především aspiranty
na mou pozici sněmovní zpravodajky, se ode mě za všech okol-
ností drží v uctivé vzdálenosti, nevidí mě a neslyší, aby na něm
náhodou neutkvěla ani nitka ze sítě upředené z Hemzova hněvu.
Druhý tábor (nejpočetnější) udržuje distanc pouze v přítomnosti
Hemzy a Štramplického a zahrnuje ty, co by se rádi šéfredaktorovi
taký někdy vzepřeli, kdyby na to měli koule. A konečně členové
třetího tábora své chování vůči mně nijak nezměnili, aby ukázali
zbylým dvěma táborům, že oni koule mají. Speciální pozici zaujal
Štramplický, který mě z popudu Hemzy přeochoťně přestěhoval
na onen vejmínek. Je to místo situované zády ke zbytku kolek-
tivu, daleko od oken, s výhledem na bílou zeď s několika znepo-
kojivými fleky různých tvarů i barev, které neustále přitahují vaši

pozornost, zatímco dveře třískající vám do opěradla ji tříští. Rozviklaný stůl s nepohodlnou, tvrdou židlí totiž strůjce tohoto dishonestujícího místa vmáčknul přímo do prostoru, kterému chybí minimálně centimetr, aby nekřížoval prostor pro úplné otevření dveří.

„Takže co kdo dneska má?“ zahájí Hemza poradu standardním dotazem a já v domněnání, že odpovídáme ve standardním pořadí – tedy politika první –, spustím:

„Dneska jsou ve sněmovně výbory, tak si naberu reakce na ten dotační podvod na ministerstvu dopravy. Ministra už mám, podařilo se mi ho odchytit při odchodu z vlády, mám i vyjádření Transparency International, takže...“

Hemza mi skočí do řeči, aniž by se obtěžoval být jen zavadit o mě pohledem. Rovnou se obrátí na Lucku: „Lucie, ode dneška děláte politiku vy, tak si od Dominiky přeberte natočenou materiálu a dodělejte, co je třeba, chci z toho dneška mít votvírák.“

Lucie. Nejmenovaná šéfka tábora číslo tři. Spřízněná duše. To si Hemza nevybral správně. Zkřížím ruce na prsou v očekávání, jak ošklivě šéfredaktor narazí. Všechny pohledy směřují k Lucii. A ta neváhá ani vteřinu...

Opravdu to udělala? Opravdu kývla hlavou? Jen jeden nicotný, téměř nepatrný pohyb hlavou nahoru a dolů? A pak sklopený zrak? Nic víc? Ani náznak protestu, lítosti či snad obyčejných rozpaků? Žádné gesto říkající promiň? Lucie, kterou jsem v neexistujících volných chvílích trpělivě zaučovala, když k nám přešla z novin, uvedla ji do jinak těžko proniknutelného kolektivu reportérských vlčáků a na závěr teambuildingu jí držela vlasy nad toaletní mísou? Opravdu jen kývla, po tolika společných snídaních a obědech, vykrývání jejích služeb bez náhrady, venčení jejího psa a zalévání jejích kytek, zatímco ona relaxovala v luxusním resortu kdesi na Kapverdách? Opravdu se nepokusila ani předstírat, že s tím, co se právě odehrálo, má alespoň minimální morální problém? Stačila jedna Hemzova věta, jedno ne

příliš rozvité souvětí, jehož vyslovení zabralo zhruba pět vteřin, a škatule jménem Lucie skočila ukázkovou šipku do tábora číslo jedna. Bez jediného záchvěvu prodloužených řas. Bohužel, každý asi máme ve svém životě minimálně jednu Lucii. Nebo v každém z nás Lucie třímá?

Pohled Hemzových pichlavých očí krouží po redakci. „Co dál? Chtělo by to nějakou chytlavou spotřebku pro babky,“ jeho zrak ulpí na první oběti. „Mirku, co máte?“

„No, já bych chtěl natočit něco k chystaným státním dluhopisům, je to...“

„Je to na titulce Mladý fronty. Děláte si ze mě prdel? Z vlastní hlavy máte co?“

„No, myslel jsem, že bych to pojal víc...“

„Já se vás neptám, jak hodláte vyrabovat Mladou frontu, ale co máte vlastního. Takže si něco najdete a přijdete mi to odprezentovat po poradě. Dál. Co dál? Pavlíno?“

Pavla si nervózně poposedne. „Chtěla jsem natočit jednu podvodnou úvěrovou firmu, ale dneska to nevyjde, protože...“

„Neptám se, co byste mohla točit, kdybyste byla schopnější. Takže ještě jednou, co máte dneska?“

Pavla se zoufale rozhlíží jako školačka očekávající náповědu z prvních lavic, ale narazí na neprostupnou hradbu pohledů vpitých do podlahy.

„A dost!“ Hemza praští poznámkovým blokem o stůl. „Takže já vám řeknu, co teď udělá každé, kdo nemá pořádný téma. Vy všichni obvoláte své podělaný zdroje, za půl hodiny se sejdeme znova a každý z vás mi odprezentuje minimálně jedno vlastní téma vysílatelný dneska. Žádný vykrádání novin, žádný kraviny. Chci vidět ohňostroj nápadů. Ohňostroj! Tady to bude střílet! Rozumíme si?“ Než se zaměří na šťastlivce s vlastními tématy, šlehne pohledem po mně: „To samozřejmě platí i pro vás, Dominiko.“

„Já ale téma měla.“ Kdo nemá co ztratit, může si dovolit luxus odporu.

Hemza ovšem můj odpor ignoruje, protože kdo vás živí, může si dovolit i to.

„Kdo do půl hodiny nesežene téma nebo přijde s nějakou kravinou, vyhrává jackpot,“ zlověstně mrká, bohužel však tentokrát kouká přímo na mě. Když naposledy vyhlásil jackpot, musela nebohá Pavlína, coby výherkyně, natáčet reportáž nazvanou Hitparáda svačin, tedy jaké svačiny si Češi nejraději balí s sebou na výlet a jak si ohledně svačin stojí Slováci nebo Poláci. Soudě dle Hemzova výrazu půjde o obdobnou lahůdku.

„Zájezd na hory,“ hlásí triumfálně, oči vypoulené blahem. A to jiskření v nich... „Dneska má bejt na horách minus třicet,“ důležitě se odmlčí, aby sdělení dodal patřičný přídech dramatickosti, oči stále vpité do mých. „Takže výherce jackpotu tam zajede a natočí pár praktickejš ukázek v praxi, co takovej mráz udělá a jak rychle s vodou,“ neuhýbá pohledem, aby si řádně vychutnal mé zděšení. „Jako že co se stane s prádlem pověšeným venku, s vodou vylitou na schody a tak. Rozumíme si?“

Nakloním hlavu na stranu, stejně jako několik dalších reportérů. „Pardon, nerozumíme. Asi mi něco uniká. On někdo v mrazech suší prádlo venku? Opravdu chceme z našich diváků dělat blbce, kteří netuší, že když mrzne, tak voda zamrzá? To jako vážně?“ Jak zbytečný můj dotaz byl, si uvědomím hned poté, co ho vyslovím. Marnost hledat racionalitu u člověka toužícího po pomstě. Hemza nechce dělat blbce z diváků, nýbrž ze mě. Výherce jackpotu je jasný předem, s větší kravinou totiž přijít nelze. Šéfův výraz hovoří za vše. Užívá si svou převahu tyčící se nad mou nicotností; proto po mně tentokrát ani nepotřebuje křičet. Křičí po mně svým klidem.

„To tvrdíte vy, Dominiko. Záleží samozřejmě na podání. Nikdo vás nenutí ty naše babky poučovat. Jen jim prostě připomenete pár praktickejš rad, na co si dát pozor. Nic složitýho.“

V redakci to zašumí, načež se reportéři spěšně otácejí ke svým počítačům a začínají obvolávat spřízněné kontakty ve snaze

vyhnout se dnešnímu jackpotu. Tím však Hemzův ohňostroj nápadů nemá skončit.

„Ještě moment! Abyste se mi nepoprali, když vidím vaše nadšení z výhry, mám pro vás ještě jednu,“ spokojeně mlaskne. Zřejmě si potřebuje pojistit, že mě dnes celonárodní potupa nemine. „Stříbrný medailista natočí repku o tom, proč teď v Česku roste spotřeba toaletního papíru.“ Pár reportérů se zasměje; pravděpodobně šťastlivci jistí si dnešním tématem, několik dalších reportérů zbledne.

Na svůj vejmínek se vracím s myšlenkou, že kdyby si každý s každým vytíral zadek tak jako Hemza, toaletního papíru by vůbec nebylo třeba. Nehodlám se ovšem vzdát bez boje a koneckonců jinou pracovní náplň na následující půlhodinu stejně nemám, takže i já začnu procházet své kontakty v naději, že do onoho ohňostroje nápadů přispějí nějakou tou petardou.

Po šestadvaceti minutách a zhruba dvaceti neúspěšných pokusech ulovit téma v neznámém nepolitickém terénu už pomalu začínám balit na hory, když mi zavolá Květa, mluvčí ministerstva zdravotnictví a moje dlouholetá kamarádka, ze které jsem se před chvílí velmi urputně, leč neúspěšně pokoušela vymámit zdravotnické téma.

„Tak hele, kočko, mám u tebe minimálně panáka,“ hlásí bez pozdravu a já si představuji, jak si vesele prohrabuje svou kudrnatou hřívu, jako pokaždé, když se jí něco podaří. „Že to seš ty, něco bych přece jenom měla,“ pokračuje nadšeně. „Sólokapr, docela bomba. Jenom jsem si potřebovala ověřit, jestli už s tím chtějí ven. Jestli po tomhle tvůj šéf neskočí, tak pak už fakt nevím.“

„O co jde?“

„Zavolej hned mluvčí nemocnice, Magdě, na kterou ti pošlu vizitku. Ví o tobě. Jo a simtě, je trochu drsná a tohle je hodně citlivý téma, takže se připrav na to, že komunikace s ní nebude úplně příjemná, ale na organizaci je tahle ženská perfektní. Zaručila jsem se za tebe a muselo tě schválit i vedení nemocnice, tak